

CASA

Al mig de Vilafranca, amb un jardí molt gran, hi ha una caseta blanca que sempre és plena de vida. Té una porta doble imponent d'una fusta fosca, i té uns arcs que donen la benvinguda abans d'entrar-hi. La casa està envoltada d'ametllers, que per mitjans de febrer, quan floreixen, creen un escenari únic. Aquesta és casa meva, allà on dormo, menjo i hi passo les tardes, allà on visc. És el lloc on sempre torno, després de viatges o dies llargs, aquell indret sempre m'acull.

Però, som tots que sempre volem tenir una casa on tornar, un lloc on ens rebin amb els braços oberts. Després de les aventures, de veure altres cases, de conèixer el món, de sortir, sigui a prop o lluny, després dels dies llargs, de treballar un lloc on després d'acomiar-te ja vulguis tornar a la pau que sents quan hi ets. Ja ho diuen, tornar sempre és la millor part de l'aventura. Però tornar a on? És el que a tots ens agradaria descobrir, trobar aquell lloc que ens escalfi el cor, el nostre lloc on poder tornar sempre, casa. Casa per cadascú és ben diferent, cada persona troba casa quan menys s'ho espera, o potser ja l'ha trobada i no ho sap veure.

Per part meva, ja fa temps que hi penso, i a vegades sento que va ser casa meva la que em va trobar a mi. Casa meva, la que per mi és llar, no és el paisatge florit, no són aquelles quatre parets blanques, ni aquell sostre tan alt. Casa meva és aquell sentiment, aquella abraçada invisible, sense braços, allà on puc respirar tranquil·la. Com el que sento cada cop que veig el mar i escolto les onades que fan olor de sal, el que sento amb les postes de sol i quan noto l'escalfor a la cara, el sentiment de quan vaig al cotxe amb el pare o aquella olor dels plats que cuina la mare, el meu gos rebent-me tot remenant la cua, quan l'àvia m'abraça o quan l'avi m'explica mil

històries. Casa és haver trobat un esport que m'omple i que em cura quan noestic bé. Casa són les meves amigues i els nostres sopars o festes de pijames. Saber que tot i estar molt lluny puc trucar-les i les sentiré al costat, o quedar amb els de la classe a la cafeteria del centre durant hores i que ens hagin de fer fora. Obrir la nevera i menjar els meus iogurts de fruita, les maduixes amb xocolata o escoltar la meva llista de cançons preferida. L'olor de pólvora per festa major i aquells dies de finals d'agost, quan la vila s'omple de vida. Afortunada he sigut, també, de trobar casa en una persona, en aquells braços sempre disposats a abraçar-me o en aquelles mans per agafar o consolar-me, si fa falta, en les tardes compartides dels caps de setmana i en aquells riures inacabables.

El que sento en tots aquests moments, amb aquestes persones que més estimo, és el que per mi és casa, la meva sort. No tothom ho arriba a trobar o no tothom ho sap veure, però s'ha de protegir, s'ha de cuidar, i al final tinc la gran sort que no em cal tornar, perquè casa meva la porto sempre amb mi.